

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.031/2020/24/I.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Kovács, Réti, Szegheő Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Kovács Attila ügyvéd (cím3.) által képviselt felperes (cím2.) felperesnek – az Imre Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd (Helység4,) által képviselt Zrt1. (Helység1,) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. február 27-én kelt 2.M.75/2019/16. sorszám alatti ítéletével szemben felperes által előterjesztett 17. sorszámú fellebbezés és keresetváltoztatás, Mf.V.30.031/2020/2., 3., 9., 11., 15., 19., 21. sorszámú keresetváltoztatások, alperes által Mf.V.30.031/2020/8. sorszámú fellebbezési ellenkérelem, 14. sorszámú írásbeli ellenkérelem-változtatás, 17. és 23. sorszámú nyilatkozat folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 2020.február 28-tól 2020.november 2-ig terjedő időszakra vonatkozóan fizessen meg a felperesnek 15 napon belül további 13.188.182 (tizenhárommillió-egyszáznyolcvannyolcezer-egyszáznyolcvankettő) forint kártérítést, és ezen összeg után 2020.március 14-től számított törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 1.055.100 (egymillió-ötvenötezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, és kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 112.000 (egyszáztizenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Felek egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak. Felperes 2017. január 2-től határozatlan idejű munkaviszonyban elnöki

tanácsadó munkakörben állt alperes Zrt. alkalmazásában. 2019. június 4-én e-mailes levélben alperes megszüntette felperes munkaviszonyát. Indokolást annyiban közölt vele, hogy az általa szóban mondottaknak megfelelően a felperes tanácsadói munkájára a továbbiakban nem tart igényt, munkaviszonya megszüntetésre kerül. A munkaviszony megszüntetésére vonatkozó igazolásokat 2019. július 8-án kiállította az alperes, melyen felperes munkaviszonya megszüntetésének időpontjaként 2019. július 1. napját tüntette fel. A munkáltatói igazolásokat nem küldte el felperesnek a törvényben meghatározott határidőn belül a munkaviszony megszüntetésekor, ezt csak utóbb tette meg a per során, 2020. január 29-én adminisztrációs hibára hivatkozva. 2019. június hónapra felperes havi munkabérét alperes kifizette a részére. A felek egyezően nyilatkoztak arról, hogy felperes egy havi bruttó munkabére 2.500.000,- Ft volt a munkaviszony megszüntetésekor.

[2] Felperes a keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetésével okozott kár megtérítésére kérte kötelezni alperest, a 2012:I.tv. Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozott, további perköltséggént ügyvédi munkadíjat igényelt alperestől. Felperes szerint a munkáltató köteles felmondását az Mt. 66. § (1) bekezdése értelmében megindokolni, ha elmulasztja azt, felmondása jogellenesnek minősül. Felperes szerint azonnali hatályú felmondásra okot adó magatartást nem tanúsított. Elmondta, alperes megsértette az Mt. 80. § (2) bekezdését, amikor az utolsó munkában töltött napjától számított 5. napig nem adta ki számára az igazolásokat, és nem számolt el vele. Emiatt nem tudott álláskeresői járadékot sem igényelni. Felperes keresetváltoztatásában elsődlegesen 2019. június 4-től érvényesített elmaradt munkabért kártérítési igényként alperessel szemben. Másodlagos kereseti kérelmében 2019. július 4-től kért kártérítésként elmaradt munkabért az ítélethozatalig. Előző kérelmei után kamatigénye is volt, továbbá perköltséggént ügyvédi megbízási díjat is igényelt. A 2020. február 27-i keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatában felperes 18,5 %-os levonás nélkül határozta meg kártérítési keresete összegét 15.787.097,- Ft-ban.

[3] Alperes a kereset elutasítását kérte, előadta, az Mt. 65. § (1) bekezdése szerint felmondással szüntette meg felperes munkaviszonyát 2019. július 1. napjára, mely dátumot közösen határozták meg. Alperes szerint nem azonnali hatállyal szüntette meg felperes munkaviszonyát. Elmondta, szóban részletesen tájékoztatta felperest a munkaviszonya megszüntetésének indokairól, erre utalt az e-mailes levelében is. Utóbbi az Mt. 22. § (2) és (3) bekezdése alapján jogszerű felmondásnak tekintette. Alperes iratot csatolt arról, hogy 2019. június hónapra elszámolt felperessel, tehát kifizette a bérét. Azt nem vitatta, hogy leszerelő iratait csak a per során közölte felperessel.

[4] Az elsőfokú bíróság szerint a kereset túlnyomórészt megalapozott. Ítéletével kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 15.412.097,- Ft kártérítést, és ennek 2019. november 12. napjától való törvényes kamatát, továbbá 700.000,- Ft perköltséget, az államnak külön felhívásra 924.726,- Ft illetéket. Ezt meghaladóan elutasította felperes keresetét. Döntése alapjaként utalt az Mt. 78. § (1) és (2), Mt. 79. § (1), Mt. 65. § (1), és Mt. 66. § (1) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes által közölt felmondás azonnali hatályú felmondásnak minősül, mivel alperes 2019. június 4-én azt közölte felperessel, hogy tanácsadói munkájára a továbbiakban nem tart igényt, felmondási időt pedig nem közölt. Az azonnali hatályú felmondás indokolást sem tartalmaz. Az indokolás elmulasztása miatt az elsőfokú bíróság a felmondás jogellenességét állapította meg az Mt. 78. § (1) bekezdése, Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Az elsőfokú bíróság szerint a jogviszony megszűnése időpontjára a felek között közös megegyezés nem jött létre. Ez nem nyert igazolást, alperes ezt nem tudta bizonyítani. A felmondás jogkövetkezményeit az Mt.

82. § (1) bekezdése alapján alkalmazta az elsőfokú bíróság. Felperes távolléti díja 2.500.000,- Ft volt, 2019. június hónapra alperes igazolta, hogy kifizette részére azt a 2020. január 27-i elszámoló lap szerint. Felperesnek kieső jövedelme tehát 2019. július 1-től keletkezett. A 15. sorszámú keresetváltoztatás alapján 15.412.097,- Ft elmaradt jövedelme keletkezett felperesnek 2020. február 27-ig. Beszámítható jövedelme pedig 2019. július 16-tól volt, mivel tanácsadói tevékenységet folytat a saját vállalkozásánál, ami júliusban 412.903,- Ft, augusztusban 800.000,- Ft, ezt követő hónapokban havi 500.000,- Ft jövedelmet jelentett a számára az általa csatolt kimutatás alapján. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény 7. pontjára, mely szerint a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatban a bizonyítás a károkozó munkáltatót terheli, míg 8. pontja szerint törvényes késedelmi kamat középarányos időponttól jár, ha a munkáltatót elmaradt munkabér fizetésére kötelezik. Alperes nem vitatta azokat az összegeket, amelyeket felperes megszerzett jövedelemként, azonban kérte csökkenteni az Mt. 172. § (2) bekezdése alapján 18,5 %-kal. Az elsőfokú bíróság rámutatott, a károkozó alperes mentesülni akart a felperes keresetében megjelölt kártérítési összeg megfizetése alól, azért alperesnek kellett bizonyítania, hogy felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének. Alperes ilyenre az elsőfokú bíróság szerint nem hivatkozott, csupán a további levonási szabály alkalmazására. Az elsőfokú bíróság rögzítette, csökkentette a felperesnek járó kártérítési összeget a felperes által előadott, tételesen megjelölt megszerzett jövedelmei összegével 2020. január hónappal bezárólag, amit február 10-ig kellett kifizetni. A február havi munkabért nem tartotta beszámíthatónak, mivel annak esedékessége az ítélelhozatalkor még nem járt le. Utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény alapján a felperes az utóbb esedékessé vált kártérítési igényét újabb munkaügyi perben érvényesítheti. Rögzítette azt is az elsőfokú bíróság, hogy az Mt. 82. § (2) bekezdése szerint az Mt. kártérítési alapokra helyezte a munkaviszony jogellenes megszüntetésével okozott kár címén előterjeszthető igényeket. Az elsőfokú bíróság szerint mivel a felperesnek megítélt összeg alacsonyabb, mint amit a felperes a keresetváltoztatásában meghatározott, ehhez, tehát a felek pernyertességének – pervesztességének arányához igazodott az illetékfizetésre és a perköltség fizetésére való kötelezése arra is tekintettel, hogy felperes nem részesült munkavállalói költségkedvezményben.

[5] Az ítélet ellen felperes fellebbezett, és 2., 3., 9., 11., 15., 19., 21.szám alatt keresetváltoztatási kérelmet terjesztett elő. Felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezéseinek megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését kérte a 2016:CXXX.tv. Pp. 369. § (1) bekezdésére, Pp. 383. §-ára utalt. Felperes szerint az elsőfokú ítélet azösszezszerűségre, pernyertesség-pervesztesség arányára, és ebből fakadó rendelkezésekre (perköltség viselése), és az indokolásra vonatkozóan jogellenes. Előadta, nem alperesi hivatkozásra csökkentette az elsőfokú bíróság a felperesi kereseti kérelem összezszerűségét. Felperes idézte a 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény 5. pontját, miszerint „Az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés tételei és összege, a beszámítható jövedelem és a levonandó jövedelem tekintetében a munkaügyi perben eljáró bírót a kereseti kérelem és ellenkérelem köti, hivatalból bizonyításnak, számításnak és levonásnak nincs helye.” Emiatt az elsőfokú bíróság ítélete felperes szerint ellentétes a Pp. 2. § (2) bekezdésével, Pp. 342. § (1) bekezdés rendelkezéseivel. Felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból, azaz alperesi hivatkozás nélkül végzett számítást, levonást, és mérlegelte a beszámítható jövedelem összegét, és csökkentette a felperesi követelést. Felperes szerint jogszerűtlen az elsőfokú bíróság következtetése arra is, hogy kismértékben pervesztés lett, és ezért tévesen döntött őt terhelő perköltség viseléséről. Felperes kérte megváltoztatni az ítéletet, hogy a teljes kártérítési követelése tekintetében legyen pernyertes, és ezért perköltséget se kelljen fizetnie.

Az elsőfokú ítéletet követően felperes keresetváltoztatási kérelmeket nyújtott be, amit a Pp. 521. § (2) bekezdésére alapított. Az utolsó, 21. sorszámú keresetváltoztatásában kérte kötelezni alperest, hogy 2019. június 4-től 2020. november 2-ig fizessen meg a részére 30.000.000,- Ft elmaradt munkabért kártérítésként az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdései alapján, és ennek 2020. március 14-től való törvényes kamatát, továbbá perköltséggént megbízási szerződés alapján ügyvédi munkadíjat és költségtérítést érvényesített azzal, hogy Áfa-körbe tartozik. Az igénye jogalapjára vonatkozóan fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett korábbi előadásait. A kereseti kérelem számítás tekintetében hivatkozott arra, hogy bruttó 40.000.000,- Ft-os munkabéréből levonta a 2019. szeptember 16. óta megkeresett bruttó munkabérét, ami 8.212.903,- Ft. Így számítása szerint 31.787.097,- Ft kára keletkezett, melyből 30.000.000,- Ft-ot kívánt érvényesíteni az Mt. 82. § (2) bekezdésében meghatározott 12 havi távolléti díja összegéig terjedően. Csatolta a jövedelemigazoló kartonokat, amelyek ezt a nyilatkozatát alátámasztották.

[6] Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését felperesnek a csatolt megbízási szerződése alapján azzal, hogy Áfa-körbe tartozik, költségjegyzéket is csatolt. Alperes szerint az elsőfokú bíróság a felperest illető kártérítés összegét helyesen állapította meg, és felperes részben pervesztességére, illetékfizetési kötelezettségére vonatkozó megállapítása is megalapozott. Alperes előadta, helyes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a 2020. februárra járó munkabért teljes összegben nem érvényesítheti felperes, mivel az ítélet 2020. február 27-én kelt, és a felperes csak a februári munkabére arányos részére jogosult, saját jövedelme pedig nem beszámítható. Helyes az az ítéleti következtetés is, hogy a különbözet vonatkozásában felperes pervesztesnek minősül. Alperes 2020. szeptember 3-án írásbeli ellenkérelem-változtatás elnevezésű iratot nyújtott be a bírósághoz, melyben korábbi nyilatkozatát kiegészítette, hivatkozott az Mt. 172. §-ára, arra, hogy a munkabérből le kell vonni a 18,5 % TB járulékot, mivel ez a munkavállalót akkor sem illezné meg, ha a munkáltató nem szüntette volna meg a munkaviszonyát. Alperes kifogásolta, hogy felperes az elmaradt jövedelem összegét nem határozta meg nettó összegben. Alperes kérte a másodfokú bíróságot, kötelezze felperest az elmaradt jövedelme nettó összegének megjelölésére.

[7] Felperes nyilatkozatában az alperes ellenkérelem-változtatását elkésztettnek tartotta, kérte visszautasítani. Kifejtette felperes, hogy az elsőfokú ítélet ellen csak ő fellebbezett az összepszerúsége miatt, a jogalapot nem érintette. Az alperesi ellenkérelem-változtatás azonban az elsőfokú bíróság ítéletével elbírált olyan jogkérdést érint, amelyet a felperesi fellebbezés nem vitatott, egyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányult, ezért a Pp. 372. § (1) bekezdése alapján csatlakozó fellebbezésnek nem minősülhet, tehát fellebbezésként kell elbírálni, ami elkésztett.

[8] Alperes a másodfokú bíróság felhívására 2020. szeptember 20-án kelt iratában úgy nyilatkozott, a fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat tartja fenn, és az összepszerúségre vonatkozó előadásait.

[9] **Felperes fellebbezése alaptalan, a felperes keresetfelemlése részben alapos.**

[10] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében meghatározott keretek között vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét, a Pp.369. § (3) bekezdés d/pontjának korlátai között. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a megfelelő körben lefolytatta, a tényállást feltárta, melyből helyes jogkövetkeztetésre jutott. Az irányadó anyagi jogszabályokat helyesen alkalmazta a számításainál. Felperes alaptalanul hivatkozott arra a másodfokú bíróság szerint arra, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén azáltal, hogy a felperesi kereset összegéből levonta a 18,5 %-os TB járulékot, mivel ez ellentétes a 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény azon rendelkezésével, mely szerint a munkaügyi perben eljáró bírót a levonandó jövedelem tekintetében az ellenkérelem köti, és alperes nem kérte a TB járulék levonását a kereset összegéből.

[11] A Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 172. § (2) bekezdése szerint a kártérítés alapjául szolgáló jövedelem meghatározásánál a jövedelmet – a jogosultat a társadalombiztosítási szabályok szerint terhelő – járulékkal csökkentett összegben kell figyelembe venni.

A másodfokú bíróság rámutat, hogy az Mt. előző rendelkezése értelmében helyesen járt el az elsőfokú bíróság azzal, hogy 18,5 % TB járulékkal csökkentette a felperesnek járó kártérítési összeget, ezért felperes ezzel kapcsolatos kifogása alaptalan. Jogszerű volt a másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság azon következtetése és döntése is, hogy felperes részlegesen pervesztes lett, és pervesztességéhez igazodóan viselnie kell az ellenérdekű félnél felmerült perköltséget.

[12] Fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit az ítéltábla a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[13] A felperes keresetfelemelésekkel élt, melyekre tekintettel a másodfokú bíróság a 2020. február 28 – november 2. közötti időszakot vizsgálta.

[14] A Pp. 521. § (2) bekezdése szerint ha a felperes az igényét az Mt. 82. § (1) bekezdésére vagy az Mt. 83. § (3) bekezdésére alapította, a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően keletkezett kár vagy elmaradt munkabér, egyéb járandóság érvényesítése esetén a keresetváltoztatás iránti kérelem előterjesztésének határideje a követelés esedékességétől számított harminc nap. Az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően esedékessé vált követelés tekintetében a keresetváltoztatás a fellebbezésben, míg a fellebbezés előterjesztését követően esedékessé vált követelés esetében az esedékességétől számított tizenöt napon belül terjeszthető elő. A (3) bekezdés szerint a (2) bekezdésben meghatározott esetekben a fél a keresetváltoztatással érintett részben utólagos bizonyítással élhet, feltéve, hogy a bíróság a keresetváltoztatást engedélyezi. A másodfokú bíróság 4., 10., 12., 16., 20., 22.számú végzéseivel a keresetváltoztatásokat engedélyezte.

[15] A másodfokú bíróság szerint felperes felemelhette kártérítési keresetét az elsőfokú ítélet hozatalát követő időszakban a 12 havi távolléti díja összegéig terjedően az Mt. 82. § (2) bekezdése és a Pp. 521. §-ában meghatározott időkorláton belül. Felperes keresetfelemelésében 30.000.000,- Ft kártérítést jelölt meg (21. iratban). A másodfokú bíróság a

felperes kereset-felemlésében levezetett számítással nem értett egyet, mivel a 2019. február 28-tól 2020. november 2-ig terjedő időszakra, azaz 8 hónap 2 munkanapra érvényesíthetett kártérítési igényt a Pp. 521. §-a szerint (utolsó, 21. sorszámú keresetfelemlésében 2020. november 2-ig terjesztette elő igényét). A másodfokú bíróság álláspontja szerint a 2,5 millió forint havi távolléti díját nemcsak 500.000,- Ft megtérült jövedelemmel kellett csökkenteni, hanem az Mt. 172. § (2) bekezdése értelmében 18,5 % TB járulékkal is, így felperes részére 13.188.182,- Ft (8 x 1.630.000 forint + 2 x 74.091 forint) kártérítési összeg illeti meg kereset felemlés alapján. Az elsőfokú bíróság által megítélt 15.412.092,- Ft-ohoz hozzászámítva mindösszesen 28.606.279,- Ft összegben megalapozott felperesnek az általa előterjesztett 30.000.000,- Ft kártérítési igénnyel szemben a felemlt keresete 2019.júliustól 2020.november 2-ig terjedő időszakban.

[16] A feljegyzett fellebbezési illetéket a felek a pernyertességük - pervesztességük arányában kötelesek megfizetni az állam javára külön felhívásra a Pp. 83. § (1) bekezdése, Pp. 101. § (1) bekezdése, Pp. 102. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján.

[17] A Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében a fellebbezés tekintetében felperes pervesztes lett, a kereset felemlése vonatkozásában részlegesen lett pervesztes. A másodfokú bíróság az előzőekre tekintettel rendelkezett úgy, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet alapján.

[18] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2020. november 10.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Drescher Katalin sk.

Dr. Mózsa Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró